

PŘED NIČÍM SE NEZASTAVÍ

JDOU MU
PO KRKU

NĚKDO ZA TO
ZAPLATÍ



Michael Ledwidge

KIO KAN



edice
KLOKAN

Copyright © 2020 by Michael Ledwidge
Translation © Zdík Dušek, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu STOP AT NOTHING
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-315-4

*Autor by rád poděkoval následujícím lidem
za jejich profesionalitu, rady a víru v tuto knihu:
Joshi Getzlerovi a všem v Hannigan Getzler Agency,
zvláště pak Peteru Josephovi a jeho vynikajícímu týmu
v Hannover Square Press.*

1. část

Úlovek dne

1. kapitola

Slunce se začínalo sklánět k obzoru a Gannon se plavil sám na své lodi v Atlantiku třicet mil severozápadně od ostrova Little Abaco.

Jeho loď se jmenovala *Donegalský tramp* a jednalo se o třináct metrů dlouhou instruktorskou loď Delta s krytým sezením vzadu a úložným prostorem na dvacet tlakových lahví. Gannon nicméně ráno před vyplutím většinu lahví vyložil a místo nich si vzal sedm rybářských prutů s držadly na připevnění k zábradlí.

Teď stál na otevřeném lodním můstku zády ke kormidlu, a zatímco loď pomalu plula kupředu, sledoval nazeleňalé monofilové vlasce mizející ve zčeřených vlnách za lodí jako vodící drátky ponořené loutky.

Na jejich koncích byly připevněné nástrahy v podobě olihní, makrel a dalších drobných rybek, a Gannon je táhl stálou rychlostí devíti uzlů, aby vypadaly jako plovoucí hejno lákavé kořisti.

Tak aspoň zněl jeho lovecký plán.

Gannon si založil mohutná předloktí na prsou. Pod podrážkami sportovních bot mu rovnoměrně hučely dva lodní motory. Vyplul hned časně ráno, ale zatím se mu o pruty nic ani neotřelo.

Z držáku na pítí u levého lokte vytáhl sáček se slunečnicovými semínky a několik si jich nasypal do pusy. Když se zpola otočil, aby vyplivl slupky do odpadkového koše vedle kapitánského sedadla, všiml si, že klesající slunce co nevidět zakryje hradba tmavých mraků.

Gannon se podíval na hloubkoměr.

Nejlepší naděje na ulovení mečouna byla vždycky při změně přílivu v odliv, jako právě teď.

Znovu zvedl oči k nebi a zamračil se.

Docházely mu čas i světlo.

Uvažoval nad svou dnešní smůlou a právě se chystal podrážděně vyplivnout do koše další slupku, když tu se nejbližší z prutů na pravoboku prudce prohnul a znovu narovnal a vzduch náhle vyplnil toužebně očekávaný zvuk odmotávání vlasce se čtyřicetikilogramovou nosností.

Slunečnicová semínka se rozsypala po palubě, Gannon přeradil na neutrál a sjel po žebříku z lodního můstku, aniž by se dotkl příček. Vytrhl prut s rychle se odvíjejícím vlascem z držadla a usmál se nad silou tahu. Mečouni většinou návnadu nejdřív jen oťukávají, ale tenhle se po ní podle všeho rovnou vrhl.

Sevřel prut pevně v ruce a začal namotávat vlasec, který teď rychle ochaboval, protože ryba stoupala k hladině. Nesměl jí umožnit, aby se vyvlékla z háčku.

O dvacet minut později ryba poprvé vyskočila nad vodu přibližně deset metrů od lodi. Byl to obrovský marlín bělavý, dlouhý a lesklý, s tmavomodrým mečem a krásným modrým hřebenem připomínajícím pankáčské číro.

Ani pro zkušeného rybáře nebylo snadné zaseknout takovou rybu a Gannon s chlapeckým úžasem a vykuleně sledoval, jak marlín opisuje oblouk zlatavým vzduchem, s trupem a ocasem napjatými jako prohnuté skokanské prkno.

Vzápětí padesátikilová ryba s hlasitým šplouchnutím dopadla zpátky do brázdy za lodí a Gannon omámeně pokračoval v navíjení vlasce. Po obličeji mu stékal pot, ale dál tahal za prut, který se ohýbal téměř do pravého úhlu.

Přitáhl rybu zhruba na sedm metrů, když v panice zamířila pod klesající příď. Gannon, sám vzrušený na nejvyšší míru, okamžitě vyběhl s prutem dopředu, aby se vlasec někde nezachytil.

„Sakra!“ ulevil si, když se před lodi zase zvedla a on ucítil, jak vlasec o něco drhne. O zlomek vteřiny později se ozvalo hlasité prasknutí a Gannon nemohl dělat nic jiného než přihlížet, jak do lodního zábradlí naráží odlomená anténa krátkovlnné vysílačky a mizí ve vodě.

Než stačil jakkoliv zareagovat, ryba se znovu vynořila přibližně tři metry od pravoboku. Gannon zamrkal, aby se zbavil pálivého potu z očí, a při pohledu na rybu uznale hvízdal. Už chytil větší, ale tohle byl bezpochyby ten největší marlín bělavý, jakého kdy měl na háčku.

Právě přemýšlel, jak tu obludu navede k potápěčským dvířkám na levoboku, když vtom se ryba najednou otočila a znovu se ponořila.

Gannon upustil prut, až naviják břinkl o podlahu, a popadl silný monofilový vlasec. Rukama v rukavici začal přitahovat obrovskou rybu k sobě.

Už ji měl u lodního trupu, levou rukou pevně svíral napjatý vlasec a klekal si, aby pravou rukou zvedl harpunu, když tu se ryba ještě jednou mocně zasmíkala.

„Ne!“ vykřikl Gannon, když sebou zatížený vlasec zvláštně škulb a tíha najednou zmizela.

Se záupněním se postavil a vrhl se s harpunou k zábradlí, ale marlín byl pryč. Gannon zklamaně hleděl za jeho obrovskou, krásnou ocasní ploutví. Ryba už teď byla ve třímetrové hloubce a rychle klesala. V průhledné vodě to vypadalo, jako kdyby mu mávala ocasem na rozloučenou.

Na poslední chvíli vyplivla háček! pomyslel si Gannon zmučeně a odhodil harpunu na palubu.

Ohlédl se ke zlomenému a nyní zbytečnému kusu kovu na přídi, který býval anténou od jeho vysílačky.

A ještě mu poškodila loď!

Zvedl prut, navinul vlasec a znechuceně zavrtěl hlavou, když uviděl prázdné háčky.

„Dnešní skóre: ryba jedna, Gannon míň než nula,“ řekl a se smíchem se vydal pro ručník.

Byl rybářem celý život a věděl, že v takové situaci člověku nezbyvá, než se smát, jinak by se musel rozbrečet.

2. kapitola

Když Gannon smotal všechny vlasce a uklidil rybářské náčiní, večerní obloha zářila jako zlatý list.

Umyl se, vrátil se na můstek a nastavil GPS na Cooperstown na ostrově Little Abaco, jižně od něj. Cooperstown byl vlastně trochu z cesty, protože Gannon bydlel dál na jihovýchod na ostrově Eleuthera, ale vzhledem k tomu, že v akci přišel o anténu, chtěl se raději držet poblíž břehu, až se setmí.

Zvedl obličejový štít, nasadil si polarizační sluneční brýle a vyplul rychlostí třiceti uzlů k jihu. Obloha začínala temnět a nekonečná vodní plocha čerená mírným vánkem získala tmavě kovový odstín zašlého stříbra. I na pondělí byly rybářské vody severozápadně od Baham opuštěnější než obvykle – obzor zůstal ve všech směrech prázdný. Jediné plavidlo, které za celý den zahlédl, byla hned ráno, když vyplouval, kontejnerová loď mířící na západ k Floridě.

Myšlenky mu zaletěly k večeri. V lednici měl zbytek lasagni, které do sebe mohl naházet. *Místo grilovaného čerstvého masa z mečouna*, pomyslel si a poraženě zavrtěl hlavou. Co se dá dělat. Aspoň že bude mít vychlazené pivo.

Přibližně patnáct mil východně od Cooperstownu zahlédl před lodí nízko na nebi nějaký záblesk. V první chvíli si

myslel, že jde jen o odlesk světla od mraku. Pak ale spatřil, že se světlo posouvá, zvedl si brýle na čelo a zastínil si oči.

Ze zlatavého nebe jako na turistických pohlednicích se vlevo od něj vynořilo letadlo, malý soukromý tryskáč, štíhlý, lesklý a bílý. Gannon sledoval, jak se pohybuje po obloze k západu v pravém úhlu k jeho přídi. Odhadoval, že je zhruba čtyři míle na jih od něj. Zdálo se, že letí docela nízko. Gannon čekal, že letoun nabere výšku, ale to se nestalo. Pokračoval v letu k západu, nízko a po přímé lince.

Gannon ubral plyn, zvedl dalekohled, opřel si lokty o palubní desku a zaostřil. Cítil, jak se mu svírá žaludek.

Letadlo skutečně letělo příliš nízko, nějakých třicet metrů nad hladinou. Taky se pohybovalo příliš rychle, jako při kaskadérském čísle na leteckém dni. Připomínalo spíš řízenou střelu svištící těsně nad vodou.

Odkud se tu vzalo? napadlo Gannona, zatímco se pootácel, aby ho nespustil z očí. Na východě nebyla žádná letiště. K čertu, na východ od Baham nebylo vůbec nic. Možná právě odstartovalo z letiště v Marsh Harbour?

Letoun už byl přímo před přídí, když si Gannon uvědomil, že neslyší motory. Místo hučení se ozýval jen jakýsi šum, velice tichý svist kovu rozrážejícího vzduch.

Gannon viděl, že stroj klesá ještě níž. Už musel být jen nějakých sedm metrů nad hladinou. *Možná se pilot jenom předvádí a co nevidět se zvedne*, pomyslel si s nadějí.

Vzápětí ale přízračně ševlící letoun definitivně ztratil výšku.

Jako první se hladiny dotkla špička levého křídla. K nebi vystříkla fontána vody a o vteřinu později na hladinu dopadlo i břicho stroje. I přes bílou clonu vody bylo vidět, jak se trup divoce chvěje. Letoun klouzal po hladině a ke Gannonovi dolehl skřípavý, vrzavý zvuk, jako když se trhá džínovina. Do vzduchu za letadlem vyletovaly kusy kovu.

Gannon pořád němě doufal, že všechno dobře dopadne.

Jako ten pilot Sully v New Yorku, pomyslel si, ale letadlu najednou začal ujíždět ocas ke straně.

Stroj se otočil přídi dozadu, klouzal však pořád dál. Těsně předtím, než dokončil otočku o tři sta šedesát stupňů, trhavý zvuk prudce zesílil a stroj se znovu zvedl do vzduchu.

Gannon přimražený hrůzou sledoval, jak třicet metrů dlouhý trup letounu rotuje ve vzduchu jako opilecky vržený bumerang.

Pak k němu dolehlo zadunění jako při výbuchu bomby a Gannon v dalekohledu uviděl jen zářivě bílý sloup.

3. kapitola

„Mayday! Mayday! Mayday!“ vykřikl Gannon do vysílačky. Okamžitě přidal plyn a zamířil k místu letecké havárie. „Tady je *Donegalský tramp, Donegalský tramp, Donegalský tramp*. Identifikační číslo tři osm sedm pět. Mírím podle GPS na dvacet sedm celých jedna čtyři devět na sedmdesát sedm celých tři nula pět. Zřítilo se letadlo! Opakuji. Zřítilo se malé tryskové letadlo. Nevím, kolik lidí bylo na palubě. Pošlete pomoc. *Donegalský tramp* je třináctimetrová instruktorská loď. Přepínám.“

Pustil tlačítko vysílačky. Neslyšel nic než šum statické elektřiny. Ověřil si, že vysílá na nouzové frekvenci kanálu 16 a přidal na hlasitosti, jak to jen šlo. Šum zesílil, ale nic se z něj neozvalo.

„Mayday! Mayday!“ zopakoval, když tu si vzpomněl na ulomenou anténu.

Se zaklením prudce vrátil mikrofon na místo a podíval se dopředu, přes pohupující se palubní desku. Na obzoru

rozeznal ocas letounu. V hrudi mu vzplanula jiskřička naděje, protože viděl, že ocas není převrácený.

Pak se podíval dalekohledem.

Ne!

Stroj se rozlomil. Bylo vidět bílý ocas s obrovskou svislou plochou a zhruba sedm metrů trupu. Jinak nic. Gannon se rozhlédl po hladině doleva a doprava. Nikde žádná příď, nikde žádná křídla. Celá přední část letadla zmizela.

Pořád se snažil vstřebat tuto hroznou okolnost, když začal míjet trosky. Kolem lodi proplulo několik lahví s vodou. Bílý pytel na odpadky. Ulomený kus dřevěného obkladu s držáky na nápoje. Pánská černá sportovní bota Nike.

Za vlnou u pravoboku se objevil velký bílý předmět připomínající buben. Pohupoval se na hladině jako obří splávek. Gannona nenapadlo, co by to sakra mohlo být. Pak se přiblížil dost na to, aby ucítil letecké palivo a spatřil lesklý ocelový turboventilátor, jehož lopatky se v bubnu ještě pořád točily.

Přibližně sto metrů za odtrženým motorem se nacházela zadní část rozervaného trupu letadla. Gannon ubral plyn a vzhlédl k aerodynamickým zadním stabilizátorům. Na bílém podkladu bylo modře napsáno G550.

Před otvorem v místě, kde se trup rozlomil, Gannon přeřadil na neutrální. Ze stropu viselo hliníkové rámoví, elektrické dráty a potřhaný laminát jako špagety. Jinak ale interiér zadní části trupu vypadal téměř nepoškozený. Na podlaze ležel koberec smetanového odstínu, na sedadle u okna spočívalo připoutané zavazadlo a u stěny stála lakovaná dřevěná skříňka.

Za skříňkou Gannon viděl otevřené dveře na toalety. Hleděl do nich jako hypnotizovaný. Bílé umyvadlo zapuštěné v mramorové desce vypadalo jako z pětihvězdičkového hotelu.

„Haló!“ zavolal Gannon do plovoucí trosky. „Haló! Je tam někdo?“

Zavřel oči a pozorně se zaposlouchal. Uplynulo třicet vteřin. Minuta. Jediným zvukem bylo tiché supění jeho naftových motorů.

Přiložil si dalekohled k očím a obrátil se k jihu. Daleko za vrakem letadla, nejmíň deset mil od sebe, rozeznal tmavé pobřeží jednoho z maličkých neobydlených ostřůvků u Little Abaca.

„To snad není pravda!“ zavrčel zlostně a pomalu se otočil kolem své osy.

Proč nejsou nikde žádné lodě? pomyslel si. Nebo vrtulníky? Copak pilot neodvysílal S.O.S.? Neviděla kontrolní věž letiště na Little Abacu, jak letoun mizí z radaru?

Ještě jednou se rozhlédl, pomaleji a pozorněji než poprvé. Dalších sto metrů za ocasní částí letadla si všiml shluku předmětů splývajících na vodě. Rychle se stmívalo, takže se dalo těžko rozeznat, o co jde. Bylo to prostě pět až deset černých hrudek, které se pohupovaly na klidných vlnách.

„Prosím, ať nejste to, co si myslím, že jste,“ zabručel, opatrně přidal plyn a otočil kormidlem.

Přišel s *Trampem* dost blízko, aby poznal, že se jedná jen o několik polštářů a polštářků ze sedadel. Vtom si ale všiml něčeho v čisté vodě pod nimi.

Něčeho velkého a světlého.

4. kapitola

Gannon sjel ze žebříku, strhl si košili a ze skříňky s výbavou popadl potápěčskou masku. Dvířka k sestupu do vody byla vzadu na levoboku – Gannon je prudce otevřel,

s hlasitým cvaknutím spustil teleskopický žebřík a po nohách se ponořil do teplého oceánu.

V šeřící se vodě pod lodí viděl v hloubce necelých dvaceti metrů podmořské vápencové hřebeny a přibližně o dalších patnáct metrů níž, na korálové plošině, spočívala celá přední část letadla s obřími křídly a větší částí pilotní kabiny.

Prohlížel si letoun i korály kolem něj přes masku, dokud mu stačil dech. Pak vylezl zpátky na palubu, strhl si masku, skopl mokré sportovní boty z nohou a rozběhl se pro tlakové lahve.

O tři minuty později se vrhl po zádech zpátky do vody. Rozsvítil světla, zapnul kompenzátor vztlaku a zamířil do temnější hloubky.

Vzal si všechno, co ho napadlo. Dvojitě lahve, ploutve na nohy, potápěčský počítač na zápěstí, zbrusu novou vyvažovací vestu. Denního světla výrazně ubylo, takže si musel vzít i silnou baterku Sola, která se navlékala na ruku, spolu s kamerou GoPro na potápěčské masce, protože ta byla taky vybavena reflektorem.

Když klesal podél podmořského svahu k letadlu, přejížděl kuzelem světla po trupu – doufal, že spatří vzduchové bubliny. Viděl ale jen kusy laminátu a dva šedé polorejnyky, kteří vypluli z korálového útesu, přilákaní světlem.

O dvě dlouhé minuty později se konečně dostal na úroveň letadla. První, co rozeznal za otvorem v rozlomeném trupu, bylo opěradlo běžového koženého sedadla. Vpravo od něj, za úzkou uličkou, byla prázdná kožená pohovka, stejně přepychová a stejného běžového odstínu. Kousek před pohovkou, pod okénkem, stál nízký dřevěný stůl s velkou černou televizní obrazovkou, která mu bránila ve výhledu dál.

Zatímco se Gannon vznášel na místě a zvažoval svoje možnosti, z letadla se ozvalo zasténání kovu. Baterkou si posvítil na hloubkoměr. On i letadlo se nacházeli v hloubce čtyřiceti metrů.

Znovu se podíval na letadlo. Z téhle části vraku trčelo ještě víc drátů a kusů zprohýbaného kovu než z ocasu, který splýval na hladině. Byl tu ale dostatek prostoru, aby opatrně vplul dovnitř.

Upravil kompenzátor vztlaku, aby zlepšil svoji vodorovnou rovnováhu, a pomalu se vydal dovnitř – dával pozor hlavně na svoje trubice. Dospěl k béžovému křeslu a chytil se jeho opěrky, aby se od ní odstrčil dál.

Okamžitě však klesl obličejem ke koberci, protože se křeslo nečekaně zvrátilo. Gannon ztratil rovnováhu a na obličejí se mu posunula maska i s reflektorem. Jen co si ji očistil a otočil se, aby se zvedl na kolena, do něčeho vrazil hrudníkem. Posvítíl si před sebe.

Šklebila se na něj děsivě vyhlížející mrtvola s pootevřenými ústy, která seděla v uvolněném sedadle.

Z úst se mu vydraly bubliny a Gannon málem ztratil ploutev z nohy, jak ve slepé panice a hrůze zacouval. Maska se mu znovu posunula a zcela se zamlžila a Gannon se udeřil hlavou o nízký strop.

Obrátil se a vrhl se z otvoru tak rychle, jak ho ploutve na nohách a strachem poháněné záběry paží dokázaly nést. Nezastavoval se, dokud rukou nenahmatal neonové potápěčské lano, které spustil sedm metrů jižně od vraku.

Znovu si očistil masku. Vznášel se vedle slabě světélkujícího lana, v uších mu hlasitě syčel a škrunderal regulátor a divoce mu bušilo srdce.

Jistěže ti lidi jsou po smrti, ty pitomče, pomyslel si zlostně a ohlédl se k vraku letounu. Co jsi čekal jiného?

Musel tuhle pošetilou akci ukončit. Přenesl pohled z letadla na nekonečnou rozlohu rychle se stmívajícího oceánu před sebou.

Potápět se v Atlantiku o samotě bylo sebevražedné i bez toho, aby se pouštěl do vraku připomínajícího rakev a plného bůhvíčeho. Bylo téměř jisté, že jestli bude pokračovat,

čovat v tomhle nesmyslném podniku, během další minuty přijde o život i on.

Upravil si popruh masky a zkontroloval čas na potápěčském počítači. Dech už se mu trochu zklidnil. Zvedl oči zpátky k vraku.

K čertu s tím. Zkusím to ještě jednou, pomyslel si a vyrazil k letadlu.

5. kapitola

Mrtvý muž, připoutaný bezpečnostním pásem k sedadlu, byl vysoký, štíhlý a elegantně vyhlížející běloch kolem pětadesátky se šedivými vlasy.

Gannon si pomyslel, že vypadá kultivovaně. Pěstěně. S bílou košilí od obleku, která měla vyhrnuté rukávy, a v šedivých kalhotách mohl ztvárňovat lékaře z televizní reklamy.

Když se Gannon podíval ve světle baterky pozorněji, zjistil, že s mužovým pohledným obličejem je ve skutečnosti něco v nepořádku. Jeho pleť měla děsivý světle modrý nádech, zejména kolem vytřeštěných očí, a z nosu k bradě se mu táhl proužek, který vypadal jako zaschlá krev.

Gannon v potápěčské masce zmateně přimhouřil oči.

Jak mohla jeho krev tak rychle zaschnout? pomyslel si.

Přesunul se od mrtvolý doprava. Ve dvou sedadlech na levé straně letadla seděli další dva mrtví muži.

I tohle byli běloši, kvalitně oblečení. Tomu nejbliž u Gannonu bylo zhruba pětatřicet, měl nakrátko ostříhané vlasy, ostře řezané rysy a statnou postavu. Ten usazený nejvíc vepředu byl kostnatý mladík něco přes dvacet. Měl delší vlasy, řídký plavý plnovous a uši mu zakrývala bílá sluchátka.

Gannon přešel světlem z jednoho na druhého. Podobně jako první muž měli i tihle dva stejně zvláště namodralou kůži.

Když se Gannon konečně otočil k pravé straně kabiny, měl co dělat, aby se ovládl a znovu v panice a za výtrysku bublin nevyplul pryč.

V kuchyňce před kokpitem byl další mrtvý muž. Vznášel se ve vodě vzpřímeně, jako kdyby stál. Na rozdíl od ostatních šlo o černocha, oblečeného do džínů a šedivé mikiny. Gannon sledoval, jak se tělo pomalu otáčí kolem své osy. Černochova pleť měla tentýž nezdravý nádech a z nosu mu vyteklo tolik krve, že mu obarvila horní část mikiny načerno.

Gannon si posvítil do kokpitu, kde dosud seděli dva piloti v uniformách s bílými košilemi, jaké nosí piloti aerolinek.

Pokusil se jim nahlédnout do tváří, ale mrtvola černocha v mikině mu bránila ve výhledu.

A šance, že by odsunul mrtvolu z cesty nebo pronikl do tohoto stísněného podmořského mauzolea třeba jen o centimetr hlouběji, byla naprosto nulová.

Šest mrtvých. *Nikdo nepřežil*, pomyslel si Gannon a pokývl. Nedalo se tu nic dělat.

Je načase odejít, řekl si v duchu a otočil se, aby odtud konečně co nejrychleji vypadl.

6. kapitola

Po době, která mu připadala jako věčnost, vystoupal podél korálového hřebene z hloubky více než deseti pater a vynořil se z temné vody u své lodi.

Vyšplhal k potápěčským dvířkám, ale místo aby se posadil na lavici, vyplivl z úst regulátor, klesl na kolena a nako-

nec si lehl na břicho do kaluže vody a shodil si ze zad tlakové lahve.

Když se o dlouhou minutu později konečně postavil, pořád se mu točila hlava nezvladatelnou radostí z toho, že znovu dýchá nosem a že žije.

A záchranáři pořád nikde! pomyslel si, když přejel očima nyní už zcela tmavý obzor.

Neviděl vůbec nic. Žádnou loď. Žádné letadlo. Dokonce ani žádné světlo.

Loď se zhoupla k pravoboku a Gannon si stáhl mokré rukavice. Zatímco se loď kolébala ze strany na stranu, Gannon se otočil doleva a spatřil, že ocas letadla je ponořený hlouběji. Kromě toho se i naklonil ke straně, takže stabilizátory svíraly s hladinou ostrý úhel.

Za chvíli se taky potopí, pomyslel si Gannon. Zavrtěl hlavou nad absurditou celé situace. Za hodinu temný Atlantik pohltí zbytek stroje a bude to, jako kdyby letadlo nikdy ani neexistovalo – jen v Gannonově paměti.

Zrovna vytáhl potápěčské lano a skládal žebřík spuštěný do vody, když uslyšel z pravoboku úder.

Přešel na druhou stranu a naklonil se přes zábradlí. Na hladině se pohupovaly předměty z letadla a narážely do boku lodi.

První, co Gannon s pomocí harpuny vytáhl, byla tmavě zelená brašna, která vypadala jako od kamery. Položil ji na palubu a přinesl si tužkovou svítilnu. Rozsvítil ji, podržel ji v ústech, rozepnul přezky a otevřel brašnu.

Uvnitř, v důlku z šedého polystyrenu, ležela pistole. Gannon podle jejího tvaru a matného černého povrchu poznal, že jde o polymerový glock. Vedle pistole spočívalo několik zásobníků a tlumič. Podíval se na délku zásobníků a namířil baterku na hlaveň pistole.

Bylo do ní vyryto číslo 18.

Glock 18? pomyslel si Gannon a hvízdł.

Už o nich slyšel. Tyhle zbraně vypadaly jako normální pistole, ale ve skutečnosti se jednalo o malé samopaly, které dokázaly v jediné dávce vypálit třicet střel.

Plně automatická samopalná pistole, pomyslel si a zvědavě si ji prohlédl. Nesměli je ale legálně používat jen policisté nebo vojáci?

Ještě o minutu později na ni stále zíral a zmateně se škrábal na zátylku, když vtom uslyšel další údery.

Druhé zavazadlo, které vylovil, bylo stříbrné a mnohem těžší než první. Musel ho dostrkat harpunou k dvířkům a málem si namohl záda, když ho vytahoval na palubu. Odhadoval, že kufřík váží bezmála pětatřicet kilogramů. Postavil ho vedle brašny se zbraní.

Chvíli stál, díval se na něj a kousal se do spodního rtu. Konečně si klekl a otevřel ho.

Chvíli se vůbec nedokázal nadechnout.

Přejel očima po řadách a sloupcích zprava doleva a shora dolů. A potom ještě jednou.

Kufřík byl napěchovaný penězi. Samé stovky. Svazečky a svazečky amerických stodolarových bankovek s Benjaminem Franklinem.

Převázané červenými gumovými páskami. Gannon jeden svazeček vytáhl a palcem jím zalistoval. Přiblížil si peníze k obličejí, přivoněl k nim a přejel si jejich měkkými okraji po zápěstí.

„Pětatřicet kilo,“ zašeptal s vykulenýma očima. *Ale to není všechno*, vynořil se z Gannonovy mysli hlas televizního moderátora, když si všiml velké boule ve výstelce víka.

V látkové kapse se nacházel černý kožený váček zhruba o velikosti pouzdra na laptop. Na spodní straně bylo otištěno slovo *Cross*. Gannon váček vytáhl, rozepnul a rozevřel na svazečcích bankovek.

Nebyl klenotník, ale odhadoval, že kožený váček obsahuje surové, nebroušené diamanty. Některé našedlé, jiné

s náznakem žlutého odstínu, ale většina bezbarvá a čirá jako rozbité okno auta.

Diamanty byly roztříděné do průhledných plastových sáčků podle velikosti. Gannonovu pozornost zaujala zejména skupina asi tak deseti z nich v jednom sáčku po levé straně.

Diamanty už viděl. Ale ještě nikdy takhle velké.

Je jich tu dost, aby naplnily misku na cereálie, pomyslel si Gannon a zatřásl váčkem. *Sakra, ještě víc. Několik misek.* Znovu se kousl do spodního rtu a začal hloupě pokyvovat hlavou. Právě se dívá na celou zatracenou krabici kukuřičných lupínků.

Pětatřicet kilo použitých stolarových bankovek včetně naditého pytle nebroušených diamantů, pomyslel si a vstal. *K tomu ještě plně automatická samopalná pistole, jakou smějí používat jenom policajti a armáda.*

Ohlédl se na pozvolna se potápějící ocas letounu.

A šest mrtvol v luxusním tryskáči za spoustu milionů.

Věděl, o co jde. Nějakou dobu to tušil, ale teď si byl jistý.

Obchod s drogami. A zatraceně velký. V Jižní Americe. V Kolumbii, Bolívii nebo tam někde. S drogovými kartely. Jenže se očividně zvrtil.

Zamrkal na poklad před sebou.

Vzhlédl k tmavé nebeské klenbě, na které se vynořovaly první stříbřité jiskřičky hvězd.

Osud mu nadělil obrovskou příležitost. Pohádkové bohatství. Jako výhra v loterii.

Jenže v takovém druhu loterie, o kterém nesmí nikdy nikomu říct ani slovo.

Pomalu si přešel dlaní po strništi na bradě. Rozhlédl se po oceánu. Ve všech směrech temno. Pořád se nikdo neblížil. Podíval se na ocas letounu, který se co nevidět potopí.

Jak by s tím naložila bahamská vláda? zauvažoval Gannon. Snížila by daně? Rozdala by ty peníze chudým?

To určitě, odpověděl sám sobě a zhluboka se nadechl. Dospěl k rozhodnutí.

Bylo to vůbec rozhodnutí? pomyslel si, když si došel pro rukavice a znovu si je navlékl.

Odspěchal k přídi a zapnul elektrický naviják kotvy. Ozval se rachot řetězu. Gannon se vrátil ke kufříku, vysypal z něj peníze na palubu a diamanty hodil na ně. Prázdný kufřík otřel mokrým ručníkem, odnesl ho k potápěčským dvířkům, naplnil ho vodou a nechal ho, aby se potopil.

Napadlo ho, že by si nechal i tu pistoli, ale pak brašnu zavřel, otřel ji a hodil ji zpátky do moře.

Diamanty i peníze nahnul na špinavou deku, kterou používal jako podložku, když opravoval motor, zamkl je do skříňky a zašel na příď zabezpečit kotvu.

Když se vrátil k můstku a stoupal po žebříku nahoru, cítil mravenčení v žaludečním důlku a divoce mu bušilo srdce.

„Přece jenom jsem něco ulovil,“ zabručel a bláznivě se rozesmál. Pak zhasl světla a zařadil zpátečku, oči upřené na temný obzor.

7. kapitola

Před jedenáctou hodinou večer došlo na miamské dálnici Palmetto Expressway k nehodě, která vytvořila západně od sjezdu na I-95 kolonu.

Poručík námořních sil Ruby Everettová se tiskla k okénku na levé straně turbovrtulového letadla C130 Hercules patřícího pobřežní strážní, které se blížilo k Letecké základně pobřežní stráže v Miami.

V modročerveném ostrůvku policejního světla napočítala tři havarované automobily – jeden pickup a dvě osobní

auta. Vzápětí se letadlo s burácením motorů přeneslo přes dálnici a Ruby se ohlédla. Snažila se rozeznat brzdné stopy, ale marně. Byla příliš daleko.

Klid, tygřice, pomyslela si, když ucítila, jak jí pod nohama hučí přistávací podvozek letadla.

Zhruba za pět vteřin budeš mít víc práce, než jsi čekala.

„Hele, můžu se vás na něco zeptat?“ ozval se jí ve sluchátkách hlas pilota.

Odvrátila se od okna a přesunula se na sedadlo vepředu. Pilot se vykláněl z kokpitu a usmíval se na ni. Za Ruby seděli další dva členové posádky, ale vypadalo to, že oba spí.

Ruby poslouchala burácení motorů prostorného nákladního stroje a dívala se dopředu na pilota a jeho úsměv. Něco jí na něm nahánělo husí kůži, byť by nedokázala přesně popsat co. Působil celkem normálně. Obyčejně. Bylo mu kolem třiceti a vypadal upraveně.

Možná to bylo právě ono. Byl příliš upravený a příliš obyčejný. Vypadal jako jeden z těch dokonale normálních, slušně vyhlížejících chlapíků v pořadech na kanálu Discovery, kde ženy po prvním rande skončí jako mrtvoly splývající po vodní hladině v Everglades.

„Na co?“ řekla a stáhla si modrou vojenskou čepici hlouběji přes tmavě hnědé, dozadu sčesané vlasy.

„Z jaké jste divize?“ zeptal se.

„Z Úřadu pro námořní bezpečnost,“ odpověděla a upravila si modrou košili od uniformy tak, aby co nejvíc zakrývala její křivky.

Jakmile přijala ten hovor, jako obvykle se převlékla do námořnický modré pracovní uniformy a vojenských bot. Vlastně se musela napřed rychle vrátit do svého bytu v Ensley. Jentaktak stihla tenhle let z Letecké základny námořnictva Pensacola, kde působila.

„Námořní bezpečnost?“ zopakoval pilot, podíval se na svoje přístroje a zpátky na ni.

„Já vím. Zní to nudně,“ řekla. „V podstatě jsme jako Výbor pro dopravní bezpečnost, jenom pro armádu. Vyšetřujeme letecká neštěstí.“

„Á, takže ohledáváte mrtvoly,“ přikývl. „To je hustý. Určitě jste viděla hodně drsný věci.“

Ruby mu věnovala zdvořilý úsměv.

Během čtyř let, co pracovala v Úřadu, byla záložnicí při vyšetřování řady nehod, ale na místo neštěstí se podívala jen dvakrát. Největší akcí bylo vojenské nákladní letadlo, které se před rokem zřítilo ve státě New York.

Jednalo se o zásobovací stroj NATO, který se vracel z jakési mise v zámoří. Potřeboval doplnit palivo v Kanadě a došlo k nějaké chybě při přepočtu galonů na litry. Nakonec vyšetřování dospělo k závěru, že se kvůli spálenému převodníku neozval alarm signalizující nedostatek paliva.

Vybavila si, jak našla černou skříňku na břehu zamrzlého potoka ve Státním parku Chittenengo poblíž Syracuse. Velice dobře si vzpomínala na pilotův jek, který z ní slyšela. Neštěstí nepřežil žádný ze dvou pilotů ani samo letadlo za 140 milionů dolarů.

„Baví vás to?“ vyptával se pilot.

Vyhlédla na světla miamského letiště Opa Locka, která se za předním sklem letadla rychle blížila.

„Je to prostě práce,“ odpověděla.

To ale nebyla pravda. Ruby ji milovala. Technické detaily, matematiku, detektivní práci i vzrušení. To, že nemusí sedět za stolem.

Tedy, aspoň ne pořád, pomyslela si a sklonila oči k podlaze.

Poprvé za celou profesionální dráhu byla zklamaná, když jí zavolal šéf a přidělil jí úkol.

To kvůli své sestře. Mladší sestře Lori, která měla každou chvíli porodit druhé dítě. Když před dvěma hodinami Ruby zadrnčel telefon, byla právě u Lori doma v Lake

Charlene a čekala, až jí praskne voda, aby ji mohla odvézt do nemocnice.

Doufala, že poslední noc ve službě na telefonu před nadcházející dovolenou nějak přečká. Vlastně s tím přímo počítala. Loriin manžel Mitch sloužil na Blízkém Východě u námořní pěchoty a Ruby v žádném případě nechtěla, aby Lori, její jediný sourozenec, rodila sama.

Při pomýšlení na sestru, jak s obrovským břichem seděla na pohovce, zatímco kolem pobíhal její tříletý syn Sean jako opička, vzdychla.

Snad dokáže zahájit úkony předběžného šetření, předat tenhle případ, ať už se sakra jedná o cokoliv, ostatním členům týmu a prásknout do bot.

„K jakému neštěstí letíte?“ zeptal se pilot, roztržitě vypnul autopilota a obrátil se dopředu. „Letadlo námořnictva? Nějaký arogantní pilůtek viděl moc filmů s Tomem Cruisem a rozmázl se o přistávací dráhu?“

„Ještě nevím. Vyšetřujeme všechny možné druhy nehod. Moc mi toho neřekli. Jenom že se mám co nejrychleji přesunout do Miami.“

„Ještě jedna otázka,“ dodal pilot a ohlédl se na ni s tím svým strašidelně obyčejným úsměvem.

A je to tady, pomyslela si Ruby.

„Ptejte se,“ řekla.

„Jste vdaná?“

„Zasnoubená,“ zalhala.

Hned po přistání uviděla vrtulník s roztočeným rotorem. Vlevo od velkých hangárů stál jeden ze slavných záchranných vrtulníků pobřežní stráže, jaké se objevují v náborových reklamách: červený, s bílým pruhem. V otevřených postranních dveřích seděl člen posádky v přilbě a tmavomodré letecké kombinéze.

Jakže se ten stroj jmenuje? pomyslela si, zatímco si roze-
pínala bezpečnostní pás. *Delfin*, vzpomněla si, když vstala
a hodila si přes rameno batoh s výbavou. *MH 65 Dolphin*.

„Poručíku, už na vás čeká čerstvý spřežení,“ oslovil ji
poddůstojník s brunátným obličejem a pivním břichem na
druhé straně spuštěné rampy letadla.

„Co se děje?“ zeptala se ho.

„Honěj nás jak nadmutý kozy, poručíku,“ ušklíbl se přes
poryvy větru a kvílení rotoru, zatímco ji odváděl vlhkým
nočním vzduchem k vrtulníku.

„Na místě máme kutr *Surmount* z Miami Beach. Vrtul-
ník vás zaveze rovnou k cíli.“

„Je tu někdo z mého týmu?“ zeptala se.

„Ne. Nikdo. Máte na ně počkat?“

„Nevím. Psala jsem šéfovi, ale neodpověděl mi. Poslali
jste tam ještě někoho?“

„Ne, ale mám rozkazy, abych vás tam dopravil, jakmile
dorazíte. Doporučuju, abyste hned odletěla, a jestli se tu
ukážou vaši kolegové, pošlu je za váma. Podle toho, jak
zněl můj šéf, je to čtyřhvězdičkovéj poplach.“

Ruby se podívala na ostříleného člena pobřežní stráže
a na oslnivě blikající světla čekajícího vrtulníku.

„Tak jdeme na to,“ řekla, přidržela si čepici a sklonila se
pod poryvy vzduchu od rotoru.

8. kapitola

Šestnáct set kilometrů severně od Miami se na okna
v prvním patře domu Roberta Reylanda ve Falls
Church ve Virginii snášely sněhové vločky. Navíc foukal
docela silný vítr. V přízemí Reylandova velkého nového

domu znělo kvílení meluzíny v cihlových komínech téměř melodicky.

Reyland ale nevnímal sněhové vločky ani vítr.

Plnou pozornost věnoval mobilu s šifrovaným přenosem dat, na kterém hodiny ukazovaly půlnoc.

Zvedl velkou holou hlavu a rozhlédl se po malé tiché místnosti. Moc toho v ní nebylo. Okno typu volské oko nad zbraňovým trezorem, v rohu lepenkové krabice, které ještě nevybalili.

Maklér jim říkal, že místnůstka za hlavní ložnicí měla lidem, kteří ten dům postavili, původně sloužit jako dětský pokoj, ale ta paní potratila, a tak ji nechali prázdnou.

Nepředvídatelné průšvihy, pomyslel si Reyland a přejel si dlaní po hladce vyholené lebce.

Položil Blackberry zpátky na trezor, z něhož ho před chvilkou zvedl.

Bože, uměl si přesně představit, jak se cítili.

Poposedl na manželčině titěrném sedátku, které si sem přinesl z koupelny. Pořád měl na sobě oblek a svrchník, v nichž před dvěma hodinami vystoupil z auta, které ho přivezlo z letiště.

Byl právě v Londýně, kde čekal na zprávu od nadřízeného, když se dozvěděl o přerušení spojení s jeho letadlem. Osm a půl hodiny, které právě strávil na palubě stroje British Airways při návratu do D. C., mu připadaly jako ty nejmarňější v celém dosavadním životě.

Odmítal uvažovat o nejhorších možných scénářích. Aspoň prozatím. I pro něj byly některé věci příliš hrozné, než aby na ně vůbec myslel.

Z Reaganova mezinárodního letiště se okamžitě rozjel do své kanceláře a obvolal všechny, kdo ho napadli. Dvakrát. Pokoušeli se o odhady, ale ve hře bylo příliš mnoho faktorů. Vítr, nastavení přístrojů. I s družicemi to bylo hledání jehly v kupce sena.